

[Ladefoged.]

en udvalgsbehandling, og der vil naturligvis også blive samråd med den højtærede finansminister, hvor han til sin tid — og det sker vel sagtens hurtigt — fremskaffer det stof, som vi må kræve for at medvirke til lovforslagets gennemførelse. Der er meget, der tyder på, at man vil kunne nå frem til en fyldestgørende løsning, og hvis en løsning falder indenfor de rammer, hvor mit parti ser sig i stand til at medvirke, er der selvfølgelig intet til hinder for, at vi vil give lovforslaget en saglig og velvillig behandling.

Erna Sørensen: Når der er tale om at lovgive på et specialområde, hvor der vitterligt tidligere kun har hersket en vis praksis, synes jeg, det må være en opgave for os nøje at overvåge, at den lov, som skal gives, ikke alene tjener samfundet som helhed, men også virker ret og rimeligt og hensynsfuldt overfor den enkelte borger. Jeg synes, at det er endnu, som om der hænger noget af tyskertiden ved os. Disse skarpe, diktatoriske bekendtgørelser og love, som vi fik dengang, har vi noget af endnu, og jeg synes, vi skulle vænne os af med denne form, som egentlig er ganske udansk, når vi skal have nye love. Spørgsmålet bliver, om de regler, vi har i retsplejeloven om ransagning hos en sigtet og en ikke sigtet, ikke er så omfattende, at de samme betingelser må kræves, selvom man af praktiske grunde på dette specielle område skal lovgive. I retsplejelovens § 755 står der, at ransagning af en sigtet person ikke kan finde sted, medmindre sigtelsen angår en forbrydelse, der skal forfølges af statsadvokaten, eller der foreligger påviselig grund til at antage, at bestemte ting, som kan beslaglægges, vil være at finde der. I § 758 står der, at ransagning, som den pågældende ikke udtrykkeligt samtykker i, som regel kun kan finde sted efter retskendelse, men at den dog kan ske uden kendelse, når der er øjensynlig fare for, at øjemedet med ransagningen ellers vil forspildes. I § 756 står der, at ransagning kan finde sted i statsadvokatsager, når der er påviselig grund til at antage, at de eftersøgte ting findes hos vedkommende — det gælder altså en ikke sigtet. I det fremsatte lovforslag anføres der ikke noget som helst om, hvorvidt undersøgelse af personen skal være betinget af en konkret mistanke eller ej; derved overlader man altså til tolderne at fortsætte den hidtidige praksis med stikprøvevis at sende folk ind til kropsvisitation, og det kan dog ikke være nødvendigt.

Det er naturligt at undersøge, hvad der er

praksis i andre lande indenfor toldvæsenet, og dér ligger det jo nærmest at se, hvordan det foregår i Norge. Her fik man allerede i 1928 en lov om kropsvisitation, men det er dog sådan, at personlig undersøgelse ikke kan foretages, uden at en højere embedsmand har bestemt, at den skal foretages, og i praksis er det i virkeligheden sådan, at der kun finder undersøgelse sted, hvor der er en konkret mistanke. På samme måde er det i Sverige, hvor der efter loven kræves en konkret mistanke, for at undersøgelse kan finde sted. Endvidere er der en bestemmelse om, at hvor det er uomgængelig nødvendigt, kan ransagning finde sted; men det er dog en ekstraordinær bestemmelse.

Medens de andre nordiske lande altså ikke har nogen tilfældig visitation rettet imod ikke-mistænkte, er lovforslaget i den form, hvori det fremsættes, således affattet, at toldvæsenet kan fortsætte sin hidtige praksis. Den forrige ærede ordfører talte om, hvor få tilfælde der i virkeligheden har været, idet der i et kvartal som juli kvartal i sommer, hvor ca. 730 000 mennesker er rejst ud af og ind i Danmark, kun er rejst 149 krisesager vedrørende valutaudsmugling, og det viser jo, at vi danske trods alt ikke har særlige anlæg for smuglerfaget. Det personlige legeme betragter man som ukrænkeligt, og det er derfor ganske naturligt, at man må have særlige regler, når man skal skride til en kropsvisitation.

Mit parti kan forsåvidt i princippet gå med til, at vi får denne lov gennemført, og at der tilstedes kropsvisitation, men det er vor mening, at der i selve loven må indføres sådanne bestemmelser, at praksis fastlægges, og man må i hvert tilfælde i det udvalg, som jeg går ud fra nu bliver nedsat, indgående drøfte, hvorledes det cirkulære, som skal følge loven, skal affattes, hvilke direktiver der skal gives toldvæsenet, hvor meget der skal til for, at man kan kræve en indgående visitation og navnlig denne hele og delvise afklædning. Vi forstår godt, at der må være sådanne regler af hensyn til vort samfund, men vi ønsker altså, at loven skal få en sådan form, at toldvæsenets beføjelser er skarpt afstukne. Vi er klar over, at tolderne skal have ret til at foretage en almindelig undersøgelse og forlange de forskellige ting lagt frem, og vi har heller ikke noget imod, at man foretager undersøgelser af lommer o. s. v., men vi synes, der må foreligge noget særlig mistænkeligt ved vedkommende person, før man kan skride til at forlange kropsvisitation. Vi finder, at den norske regel, hvorefter sagen skal forelægges for en højere toldembedsmand, er